

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou se sídlem v Praze, Václavské nám. 17, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor agend řídičů**, se sídlem Praha 1, nábř. Ludvíka Svobody 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 3 Ca 2/2004 – 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 3 Ca 2/2004 – 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 3 Ca 2/2004 - 37, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2003, č. j. 111/2003-160-SPR/3, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ze dne 1. 10. 2003, č.j. MHMP 101297/2003 bar/Ba, vydaném Magistrátem hlavního města Prahy, odbor dopravně správních agend; tímto byla žalobci uložena podle ust. § 30 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, pokuta ve výši 10 000,- Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit Magistrátu hl. m. Prahy náhradu nákladů řízení v částce 500 Kč.

Stěžovatel odůvodňuje kasační stížnost tím, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, skutkový stav je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu a došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán II. stupně se k výši uložené sankce a jejímu odůvodnění nevyjádřil a to přesto, že se jedná o správní uvážení, které je přezkoumatelné soudem. Soud tuto žalobní námitku

neshledal důvodnou a stručně pouze uvedl, že správní orgán I. stupně v posuzovaném případě zhodnotil způsob spáchání přestupku, vyjádřený vědomým porušením povinnosti řidiče podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce. Dále je stěžovatelem namítáno, že řízení proběhlé před městským soudem trpí zásadní procesní vadou, jež mohla ovlivnit rozhodnutí, je zmatečné a postupem soudu byl stěžovatel zkrácen na právech účastníka řízení, zejména v právu na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti. Ačkoliv stěžovatel na výzvu soudu jednoznačně sdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí, Městský soud v Praze přesto vydal dne 31. 5. 2005 rozsudek bez jednání a odůvodnil jej mimo jiné i tím, že s tímto žalobce i žalovaný vyslovili souhlas. Mimo uvedené pak trpí rozsudek dalšími vadami, neboť městský soud se nevypořádal se všemi žalobními námitkami, zejména s důvody nepřítomnosti stěžovatele při jednání před správním orgánem a absenci správního uvážení. Nad rámec namítané nezákonnosti poukazuje stěžovatel i na nulitu napadeného rozhodnutí správního orgánu, neboť jej vydal orgán věcně a funkčně nepřislušný a soud tuto skutečnost nezjistil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, tj. že řízení o přestupku proběhlo před správními orgány obou stupňů v souladu s právními předpisy a v tomto řízení bylo, na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Při rozhodování o kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné (§ 109 odst. 3 s. ř. s.)

Jak vyplynulo ze soudního spisu, Městský soud v Praze jednal a rozhodl v nepřítomnosti stěžovatele, třebaže tento na výzvu soudu, ve svém podání ze dne 29. 3. 2004, výslovně sdělil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Městský soud však v napadeném rozsudku konstatuje, že rozhodoval bez jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný vyslovili souhlas.

V případě vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 s. ř. s. lze shledat nesplnění podmínek pro rozhodnutí věci bez jednání a pokud je tato námitka shledána důvodnou, pak již jen toto konstatování musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Odnětí možnosti jednat před soudem totiž představuje vadu řízení, která má resp. může mít za následek nezákonné rozhodnutí. Zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že odnětí možnosti jednat před soudem je nutno subsumovat pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jiné vadě řízení, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé).

Bylo-li tedy Městským soudem v Praze ve věci rozhodnuto, aniž by stěžovateli byla dána možnost jednat před soudem, nelze takový proces za situace, kdy nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání, shledávat spravedlivým. Účastníku nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci, jak je mu garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny

základních práv a svobod. V cit. ustanovení je vyjádřena tzv. zásada bezprostřednosti soudního jednání, přičemž jejím účelem je zajistit, aby soud přinejmenším v jedné soudní instanci s účastníkem vešel resp. mohl vejít (požaduje-li to účastník) v osobní kontakt a aby účastník mohl soudu bezprostředně a přímo sdělit svoji verzi toho, co je předmětem rozhodování, poukázat na skutečnosti svědčící ve prospěch této verze, a to i v případě, že soud na základě dosud získaných informací z vyjádření účastníků a ze správního spisu má (a třeba i, jak se nakonec ukáže, oprávněně) za to, že účastník soudu žádnou relevantní informaci neposkytne. Uvedená zásada je samozřejmě akceptována v civilním i trestním soudnictví a není důvodu ji v soudnictví správním vytěšňovat.

Rozhodnutí věci bez nařízení jednání za situace, kdy účastník navíc výslovně vyjádří nesouhlas s postupem podle § 51 s. ř. s., představuje tedy takovou vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Předmětné námitce stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud přisvědčuje a shledává kasační stížnost důvodnou. Uvedená skutečnost je již sama o sobě podstatným důvodem pro zrušení rozsudku, aniž by se Nejvyšší správní soud zabýval ostatními stěžovatelovými námitkami, neboť k tomu by bylo možno přistoupit pouze poté, co by ve věci proběhlo procesně bezvadné řízení před městským soudem.

Nejvyšší správní soud shledal naplnění kasačního důvodu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť při rozhodnutí o kasační stížnosti je vydání rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné.

Městský soud v Praze je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém řízení též rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu